

in gedämpften Farbentönen wieder. Nur das Innenleben ist es, was er darzustellen sucht, und auch das nur in seinen weicheren Tönen. Zeit und Ort sind ihm gleichgültig. Keine Abendsonne vergoldet bei ihm einen Osterspaziergang, seine menschlichen Gestalten füllen seine groszen Bilder oft so aus, dasz kaum ein Rand bleibt. . . .

„Die Menschen mit ihren Stimmungen sind ihm alles, ihre Umgebung ist ihm nichts.

„Als Ary Scheffer 1831 seinen Faust und seine Marguerite ausstelte, lebte Goethe noch. Aber keine Kunde ist auf uns gekommen, dasz er von diesen Bildern gehört hätte *)”.

Toch roemt de schrijver in alle Faust- en Gretchen-scènes van Scheffer de stemming, het zieleven, het elegische.

Al zouden wij met het oog op de nalatenschap, welke ons den kunstenaar nader doen treden, eenige reserve willen maken, het komt ons voor, dat er veel waars is in de karakteristiek die Dr. Max Rooses ons in een particulier schrijven van hem gaf:

„Hij was een dichter met het penseel, een idealist, smachtend naar het edele en het schoone, verzeild in eene wereld, wier credo was: dat het ware het schoone is en het ware bestaat uit schoon en leelijk. Hij leefde met den geest en in een wereld van droomen aan welke hij nooit een stevig lichaam wist te geven; de schoone gedachte uitgedrukt in een schoone lijn was zijn hoogste streven. Van schilderen had hij weinig verstand en hij zocht het ook niet te verkrijgen; hij was een teekenaar zonder zin voor kleur, en alles te zamen een letterkundige, die schreef met verf en een klassieker geboren in de eeuw der Romantikers en levende onder hen en gehouden door hen voor een kenner.”

Dubbeldam, Juli 1904.

*) Over de Faustbeeldingen van Delacroix liet Goethe zich daarentegen zeer gunstig uit, verklarend, „dasz Herr Delacroix [seine] eigne Vorststellung bei Scenen über-troffen hat”

DE „URANIA” AAN DEN STEIGER.

HET KONINKLIJK INSTITUUT VOOR DE MARINE. DOOR † ADELBORST D. C. T. V. † †

Het zal dit jaar 50 jaren geleden zijn, dat de eerste adelborsten 3e klasse te Willemsoord hun opleiding ontvingen. 14 September en den volgenden dag zullen de réunisten op het Instituut samenkomen om het 50-jarig bestaan der opleiding feestelijk te herdenken.

Velen onder de lezers zullen familieleden en kennissen hebben, die of adelborst geweest zijn, of het thans zijn, of het nog wenschen te worden en zullen daarom wel iets van het Instituut, en alles wat er mede in verband staat, willen weten.

De eerste opleiding van de adelborsten voor de K. N. M. was te Medemblik en pas in 1850 werd zij verplaatst naar Breda. De meening, dat adelborsten niet op een heide hunne opleiding konden ontvangen, deed het toenmalige ministerie besluiten haar weer te verplaatsen naar een zeeplaats. Dordrecht verzocht toen de eer te mogen genieten de adelborsten onder hare bewoners te tellen, doch men verkoos Willemsoord, (wat voor de adelborsten aangenamer zou geweest zijn, laat schrijver dezès in 't midden). Bij Koninklijk Besluit van 13 Februari 1857 werd bepaald, dat met eind Augustus 1857 de adelborsten van de Militaire Academie naar Willemsoord zouden overgaan.

Reeds 15 October 1854, waren 25 adelborsten voor proef op 't Wachtschip aldaar geplaatst en volgden daar een cursus. Sedert 1857 kon men opgeleid worden te Willems-